

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά ήρθε άξαφνα ή στιγμή νά διακοπή τὸ γλυκὸ μου αὐτὸ εἶδύλλιο. Ἦρθε ή μέρα πού θά χωριζόμουν ἀπ' τήν Ἰζολίνα μου. Ὡς πότε; Ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου φυσικά. Τί θλίψις καί τί ἀπελπίσια, Θεέ μου!...

Ἦθ' ἀπορούσα βέβαια νά ζητήσω τὸ χέρι τῆς Ἰζολίνας, πρὶν φύγω, ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἀλλὰ θά δεχόταν ὁ πλούσιος αὐτός Μεξικανός, γιὰ γαμπρό του ἕνα φτωχὸ ἀξιωματικό;

Ἐπρεπε λοιπὸν νά κάμω ὑπομονή. Καί ποιὸς ξέρει; Ἰσως νά γύριζα μιά μέρα ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἀν' ὅχι πλούσιος, τουλάχιστον ὁμῶς ἑνδοξος.

Εἶνε ἀδύνατον νά σὰς περιγράψω τὸ σπαραγμὸ καί τῶν δυὸ μας τὴν ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Συναντήθαμε μετ' τήν Ἰζολίνα τὸ λόφο τοῦ δάσους πού συναντώμεθα τόσον καιρὸ τώρα.

Ἡ θλίψις καί τῶν δυὸ μας δὲν εἶχεν ὄρια. Τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου ἦσαν βουρκωμένα. Μιλοῦσε καί τὰ χεῖλι της ἔτρεμαν... Προσπάθησα νά τῆς δώσω θάρρος, μὰ ἐστάθηκε ἀδύνατον. Μήπως δὲν ἦμουν κι' ἐγὼ βαθύτατα λυπημένος;

Καθίσσαμε στὴ χλόη ἀγκαλιασμένοι κι' ἀνταλλάξαμε ὅρκους αἰώνιας πίστεως καί λατρείας.

—Θά σὰς περιμένω μ' ἀγωνία, μοῦ εἶπε δακρύζοντας ή Ἰζολίνα, καί θά προσεύχομαι κάθε βράδυ γιὰ σὰς στὸ Θεό...

—Ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησα, ή σκέψις μου θά πετάη διαρκῶς κοντά σου.

—Εἶνε τόσο κακὸς ὁ πόλεμος πού σέ παίρνει, μέσα ἀπ' τήν ἀγκαλιά σου, τόσο ἐπικίνδυνος!...

—Μὴν ἀνησυχῆς, ἀγαπημένη μου Ἰζολίνα.

—Μοῦ ὑπόσχεσαι τουλάχιστον κάτι;

—Ναί, ἀγάπη μου

ὁ, τι θές.

—Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θά ἐκτίθεται στοὺς κινδύνους, ὅτι θά γυρίσῃς καί πάλι πιασὺ μιά μέρα;

—Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ἀγάπη μου!

—Σ' εὐχαριστῶ!... Ὅσον καιρὸ θά λείπῃς, ή καρδιά μου θά χτυπά μόνάχα γιὰ σένα...

—Ἀγάπη μου!...

Ἡ ὥρα περνοῦσε...

Ἐπρεπε νά χωριστοῦμε.

Ἡ Ἰζολίνα τὸ κατάλαθε. Σηκώθηκε ἐπάνω καί ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά μου, κλαίγοντας σάν μικρὸ παιδί.

Φιληθήκαμε παθητικά, παράφορα...

Τὴν ἔσφιξα στὸ στήθος μου κι' ἔθρεξα τὰ χεῖλι μου στὰ δάκρυά της.

Μείναμε ἔτσι ἀρκετὰ λεπτὰ. Ἐνα ἀκόμα φιλὶ κατόπιν, τὸ τελευταῖο, καί ή Ἰζολίνα πήδησε στὸ λευκὸ ἄλογό της κι' ἄρχισε νά καθορρίζῃ τὸν δρόμὸν τῆς ἐπιδέας...

Ἀπόμεινα στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, κυττάζοντάς την με λυπῇ, μ' ἀπελπίσια...

Θεέ μου, πότε θά τὴν ξανάβλεπα, πότε θά τὴν ἔσφιγγα, πάλι στὴν ἀγκαλιά μου; Τὸ πρῶτ' τῆς ἐπομένης, πρὶν ἀκόμα ἀνατέλει ὁ ἥλιος, τὸ σῶμα μας θά ξεκινούσε γιὰ τὸ μακρινὸ του ταξίδι...

Ἄχ, ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος!...

Τί σκληρὴ, τί ἀπάνθρωπη ἱστορία!...

Ἀναστένανθα βαθεῖα καί κατόπιν πήδησα στ' ἄλογό μου, γιὰ νά γυρίσω στὸν καταυλισμὸ μας. Προχωρώντας μέσα στὸ πυκνὸ δάσος κύτταξα, με προσοχή, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὁ Λοχαγὸς Οὐίτλυ, μοῦ εἶχε πῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ νά προφυλάγομαι. Μεξικανοὶ λησταὶ γύριζαν στὰ περίε, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν προσωπιδοφόρο ἀρχηγό. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Κανεῖς δὲν ἔξερε. Κάποιος κακούργος, κάποιος ἀνάρτης ἀσφαλῶς.

Ἐπίσης, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Οὐίτλυ, οἱ Μεξικανοὶ χωρικοὶ τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ καί οἱ βοσκοί, εἶχαν ἀντιληφθῇ τὸ εἰδυλλίον μου μετ' τήν Ἰζολίνα. Τοῦ τὰ εἶχε πῆ ὅλ' αὐτὰ ή ἀγαπημένη του Κογχίτα κι' ἔσπευσε νά με καταστήσῃ προσεκτικὸ.

Τὰ λόγια τοῦ φυσικά μ' ἔκαναν νά λάβω τὰ μέτρα μου, γιὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχαν δολοφονήσει κι' ἕναν ὑπὲρ τῆς Ἰζολίνας! Τὸν εἶχαν βρῇ νεκρὸ στὸ δάσος, μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένον στὸ στήθος!...

Ποιὸς εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα αὐτό; Κάποιος Μεξικανὸς ἀνάρτης ἀσφαλῶς. Εἶπα τοὺς φόβους μου στὴν Ἰζολίνα κι' ἀνησύχησε κι' αὐτὴ ὑπερβολικά, θυμοῦμαι.

Φαντάζεσαι νά τριγυρίζῃ ἐδῶ πουθενά ὁ Ἰχούρρα; τὴν ρώτησα.

—Ὁχι, μοῦ ἀπάντησε με βεβαιότητα. Ὁ Ἰχούρρα δὲν βρισκεται στὰ μέρη αὐτά. Λείπει καιρὸ τώρα καί δὲν ἔχει φανῇ καθόλου.

Κι' ἔτσι πράγματι ἔπρεπε νά εἶνε. Τίς ἴδιες πληροφορίες ἄλλωστε εἶχαμε κι' ἐμεῖς, στὸ στρατηγεῖο. Εἶχαμε μάθει δηλαδὴ ὅτι ὁ Ἰχούρρα δὲν βρισκόταν πλέον στὰ περίχωρα, ἀλλὰ μετὰξὺ Καμάργου καί Μοντερέρ. Εἶχε ἐνωθῇ ἐκεῖ μετ' τὴν συμμορία τοῦ περιφήμου Καναλές, ὁ ὁποῖος πολέμοῦσε, με λύσσα ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν.

Ὅπως ὅμως κι' ἀν εἶχε τὸ πρᾶγμα, φροντίσαμε νά λάβουμε μετ' τήν Ἰζολίνα τὰ μέτρα μας. Προφυλαγόμαστε περισσότερο τὸν τελευταῖο καιρὸ καί συχνὰ ἀλλάζαμε τὴν ὥρα τοῦ ραντεβού μας.

Ἡ σκέψις αὐτὴς περνοῦσαν ἀπ' τὸ

Μεξικανοὶ λησταὶ γύριζαν στὰ περίε, μ' ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν προσωπιδοφόρο ἀρχηγό...

μυαλό μου, ενώ διέσχιζα έφιππος τό πυκνό δάσος. Είχα σκοπό πρὶν τραβήξω γιὰ τὸν καταυλισμό, νὰ περάσω ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆ-
τι τῆς Ἰζολίνας. Θὰ τὴν ἔβλεπα ἰσως γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ, θὰ
τῆς ἔστελα τὸν στερεὸ ἀποχαιρετισμό μου...

Ἀξαφνα, ἐνῶ προχωροῦσα, ἀκούσα μέσα στὸ δάσος φωνές.
Αὐτὸ μὲ παραξένεψε. Σταμάτησα ἀμέσως τὸ ἄλογό μου καὶ
τέντωσα τ' αὐτιά μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀντήχησε πάλιν αὐτὴ τῇ στιγμῇ, ἦταν γυναι-
κεῖα. Καὶ αὐτὸ ἀκούσμα τῆς, ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ. Ἀ-
νεγνώρισα ἀμέσως τῇ φωνῇ αὐτῇ. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ἰζολίνας.
Ἀλλὰ μὲ ποιὸν μιλοῦσε, ἔτσι ζωηρά, μέσα στὸ δάσος;

Ἡ ἀγωνία μου δὲν εἶχεν ὅρια.
Περιμένα ἀνυπόμονα ν' ἀκούσω καὶ τῇ φωνῇ τοῦ συνομιλη-
τοῦ τῆς. Καὶ δὲν ἄργησε καὶ πολὺ ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ αὐτῇ...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ραφαήλ Ἰχοῦρρα!
Τὸ τί αἰσθάνθηκα οὐτὸ ἀκούσμα τῆς φωνῆς τοῦ ἀχρεῖου αὐ-
τοῦ, δὲν περιγράφεται. Τὸ σῆμα μου ἀνέθηκε στὸ κεφάλι μου
καὶ σφυροκοποῦσε στὰ μελίσγιά μου. Μῖσος ἀγριο καὶ ζήλεια
μανιώδης μὲ κατέλαθαν...

Δὲν εἶχα λοιπὸν ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγαπημένη μου; Ἦσαν
μεντικά τὰ λόγια τῆς, ψεύτικοι οἱ ὅρκοι τῆς καὶ τὰ φίλια τῆς;
Ὅχι, Θεέ μου, ἀσφαλῶς ὅχι! Ἀλλὰ—τί τὰ θέλετε—ὕπεφερα ὕ-
πεφερα πολὺ. Λυσσοῦσα...

Καὶ μὴν μπορῶντας νὰ κρατηθῶ πλέον, κατέβηκα σιγά-σιγά
ἀπ' τ' ἄλογό μου καὶ προχώρησα πρὸς τὸ μέρος, ἀπ' τὸ ὅποιο
ἀκουγόταν ἡ συνομιλία, συρόμενος σὰν φεῖδι, ἀνάμεσα στοὺς
θάμνους.

Ἀφῆσα τὸ Μόρο μου λυτὸν. Εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ
πιστὸ αὐτὸ ζῶο. Δὲν θὰ μετεκινεῖτο ἀπ' τῇ θέσιν του, πρὶν γυ-
ρίσω πίσω...

Συρόμενος ὅσο μποροῦσα πιδ ἀθόρυθα, ἔφτασα τέλος ἀντί-
κρου στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ Ἰζολίνα μὲ τὸν Ἰχοῦρρα. Ἡ
Ἰζολίνα ἦταν ἔφιππος καὶ εἶχε γυρισμένες τίς πλάτες τῆς πρὸς
τὸ μέρος μου. Ὁ Ἰχοῦρρα ἔστεκε ἐμπρὸς τῆς, κρατώντας τὰ
χαλινάρια τοῦ ἀλόγου τῆς.

Ἡ στάσις του αὐτῇ μοῦδωσε νὰ καταλάβω ὅτι εἶχε παρου-
σιαστῇ φανεράκι μπρὸς στὴν Ἰζολίνα καὶ τῆς εἶχε φράξει τὸ
δρόμο.

Ἀλλὰ τί ἔλεγαν;
Ὅπως εἶχα μαντέψει, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἡ ἀγαπημένη μου μι-
λοῦσε τὸν ἐξάδελφό τῆς μὲ πείσμα, μὲ μανία. Ἀλλὰ κι ἐκεῖ-
νος φαινόταν ἀρκετὰ θυμωμένος.

Στριμώθηκεν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ περιμένα ν' ἀκού-
σω τὴ συνέχεια τῆς συνομιλίας τους.

Ὁ Ἰχοῦρρα στήριξε τώρα τὸ ἀγριο βλέμμα του πάνω στὴν
ἐξαδέλφη του καὶ τῆς εἶπε:

—Λοιπὸν, δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;
—Τί θές νὰ σοῦ πῶ; ρώτησε περιφρονητικά ἡ Ἰζολίνα.
—Θέλω νὰ μοῦ δώσης μιὰ ἀπάντησι.
—Γιὰ ποῖο πράγμα;

—Πάνω σ' ἐκεῖνο ποῦ σ' ἐρώτησα.
—Μὰ σοῦ ἀπάντησα
πειὰ, Ραφαήλ Ἰχοῦρρα.

—Ὡστε ἀρνέσαι;
—Ναί, ἀρνοῦμαι.

—Δὲν θές ν' ἀλλάξης
γνώμη, Ἰζολίνα;

—Ὅχι. Ἡ διαγωγή
σου ἀπέναντί μου ἦταν
τέτοια ὥς τώρα, ὥστε ἐ-
ξακολουθῶ νὰ ἔχω τὴν
ἴδια γνώμη πάντα.

—Ἀφῆσε κατὰ μέρος
τὴ διαγωγή μου. Ξέρω
τὸν λόγο ποῦ μοῦ ἀρ-
νεῖσαι!...

—Τί θές νὰ πῆς;
—Τὸ καταλαβαίνεις
πολὺ καλά, τί θέλω νὰ
πῶ. Μὴν προσποιεῖσαι.
Μὴ ζητᾷς νὰ κρυφτῇς.

—Δὲν ζητῶ νὰ κρυ-
φτῶ καθόλου.

—Θές λοιπὸν νὰ σοῦ
τὸ πῶ ἐγώ;

Ἡ Ἰζολίνα δὲν ἀπάν-
τησε.

—Θές νὰ σοῦ τὸ πῶ
ἐγώ; Ἐξαπῆε ὁ Ἰχοῦρ-
ρα. Μάθε λοιπὸν ὅτι
δὲν εἰμαι καὶ τόσο ἀνό-
ητος. Ξέρω ὅτι ἀγαπᾷς
αὐτὸν τὸν ραδιοῦργο Ἀ-
μερικανὸ λοχαγό, αὐτὸν
τὸν Γιάγκι!

—Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμένα, τ' ἀκοῦς; τοῦ ἀπάντησε μὲ πείσμα ἡ
Ἰζολίνα.

—Ὡστε τὸν ἀγαπᾷς;

—Ναί, τὸν ἀγαπῶ!

Τὰ μάτια τοῦ Ἰχοῦρρα ἀστράψαν. Ἡ μορφή του ἔγινε πε-
λιδνῇ. Ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ τρομερὸ θυμὸ, ἀλλὰ συ-
γκρατήθηκε.

—Καὶ μήπως σκέπτεσαι νὰ τὸν παντρευτῇς; ρώτησε τὴν Ἰ-
ζολίνα εἰρωνικά.

—Ναί, θὰ τὸν παντρευθῶ! ἀπάντησε γεμάτῃ ὀργῇ ἡ Ἰζο-
λίνα.

—Ἀ, ἔτσι λοιπὸν;

—Ναί, ἔτσι.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε...

—Μήπως πρόκειται νὰ μ' ἐμποδίσῃς;

—Καὶ βέβαια θὰ σ' ἐμποδίσω. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι αὐτὸ στοὺς
ἱεσοὺς καὶ στοὺς δαίμονας.

—Ἀστειεῖσαι βέβαια, Ραφαήλ Ἰχοῦρρα.

—Δὲν ἀστειεῖσαι καθόλου. Εἰς' ἐλευθερίαν νὰ τὸν ἀγαπᾷς.

Ἀλλὰ νὰ τὸν παντρευτῇς, ὅχι. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, μα τὸ
Θεό, ποτέ!...

—Ἔτσι νομίζεις;

—Τὸ ὀρκίζομαι στοὺς ἀγίους Πάντας!

—Φτάνουν οἱ ὅρκοι, ἐξάδελφε. Παρέθῃς ἀρκετοὺς ὅρκους ὥς
τώρα.

—Ἀκούε με καλά, Ἰζολίνα ντὲ Βάργας... Πρόσεξε στὰ λόγια
ποῦ θὰ σοῦ πῶ... Εἶνε δυσάρεστα, μὰ πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃς.

—Σ' ἀκούω... Λέγε. Ἀλλωστε, πάντα δυσάρεστα νέα μοῦ
ἀναγγέλεις.

—Λοιπὸν, πρῶτα-πρῶτα ἔχω ἐδῶ μερικά χαρτιά, μερικά ἔγ-
γραφα, τὰ ὁποῖα εἶνε σχετικὰ μὲ σένα καὶ τὸν πατέρα σου.

Πράγματι, ὁ Ἰχοῦρρα ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μερικά ἔγ-
γραφα κα' τὰ ἐξεδίπλωσε μπρὸς στὴν Ἰζολίνα.

—Τί εἰν' αὐτὰ; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

—Τί εἶνε; Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως.

—Λέγε λοιπὸν.

—Πρῶτα-πρῶτα ἔχω ἐδῶ μιὰ ἀδεια διαμονῆς, τὴν ὁποία σοῦ
παρεχώρησε ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ.

—Κι' ἔπειτα;

—Μὴ βιάζεσαι δὴ τόσο.

—Εἰσάξομαι καὶ πολὺ μάλιστα.

—Ἐχω ἀκόμα ἐδῶ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα σου, πρὸς τὴν
ἐπιμελητεῖα τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, γιὰ κάτι βόδια καὶ
ἀκόμα μιὰ ἐπιστολὴ τῆς ἐπιμελητείας πρὸς τὸν ἀγαπημένο σου
λοχαγό. Τὰ βλέπεις καλά;

—Μάλιστα, κύριε ἐξάδελφε, κι' ἔπειτα;

—Κι' ἔπειτα; Τολμᾷς νὰ ρωτᾷς κι' ἔπειτα; Τὰ χαρτιά αὐτὰ
δείχνουν ὅτι εἰσάσσε προδότες τοῦ Μεξικοῦ. Θὰ σὰς καταδικά-
σουμε λοιπὸν σὲ θάνατο καὶ τὰ χτήματα τοῦ πατέρα σου θὰ
δημευθοῦν καὶ θὰ τὰ πάρω ἐγώ, θὰ γίνουν δικά μου!

Ἡ Ἰζολίνα σιωποῦσε.

Ἀπὸ θυμὸ ἄραγε ἡ
ἀπὸ φόβο, δὲν ἤξερα,
γιατί δὲν ἔβλεπα τὸ
πρόσωπό τῆς, ἔτσι κα-
θὼς ἦταν γυρισμένη.

—Λοιπὸν, συνέχισε ὁ
ἄτιμος Ραφαήλ Ἰχοῦρ-
ρα, δέξου νὰ γίνῃς γυ-
ναῖκα μου καὶ σοῦ ὑπό-
σχωμαι νὰ σχίσω αὐτὰ
τὰ χαρτιά.

—Ποτέ! Ποτέ! σὺ να-
ξε γεμάτῃ ὀργῇ ἡ Ἰζο-
λίνα.

Ἡ ἀπάντησίς τῆς αὐ-
τῇ μ' ἔκανε τρελλὸ ἀπὸ
χαρά.

—Ποτέ; μούγκρισε ὁ
Ἰχοῦρρα. Σκέψου κα-
λά, ἐξαδέλφη. Σκέψου
καλά, σοῦ λέω. Ἄν δι-
αταχθῶ νὰ σὲ συλλάβω,
θὰ σὲ συλλάβω. Κι' ὅ-
ταν αὐτοὶ οἱ λησταί, οἱ
Ἀμερικανοί, ξεκομπι-
στούν ἀπὸ τὰ μέρη αὐ-
τά, θὰ κάμω δικά μου
τὰ χτήματά σου.

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶχαν δολοφονήσει ἓναν ὑπρέτῃ τῆς Ἰζολίνας...